

Tilfælde behøver, det forekommer mig vilde være urigtigt. Det er muligt, at da netop Ansvarer for at gaae letfindigt tilværks kunde blive kastet paa vore Skuldre.

Der er under de forskellige Betragtninger, der forøvrigt ere fremkomne, en Bemærkning fra den ærede Rigsdagsmand fra Marhuus Amts 2 Valgkreds (Ingerslev), som jeg troer ikke bør staae ganske uimodsagt. Den gik ud paa, at han navnlig i Skatteydernes Interesse maatte ansee det for at være den rigtigste Fremgangsmaade, at man foranstalter saadanne Anskaffelser, for ikke muligt at komme til at betale dem dyrere, naar en Krig skulde udbrude, og man da skulde anskaffe dem vœiblikkelig. Det er da for det Første kun en Mulighed, om man i saa Fald kom til at betale dem dyrere; men jeg troer heller ikke, at det har vist sig, idetmindste ikke i den Grad, som man havde forestillet sig ved Forsyningen imod Dyrøret og i den Krig, som vi senest ere gaaede igjennem, uagtet dengang hele Europa, saa at sige, var i Tyr og Flamme; og paa den anden Side kan det just heller ikke være i Skatteydernes Interesse, at man foretager saadanne Anskaffelser og da muligen ikke kommer til at bruge det anskaffede Materiale, som altsaa maa lægges eller hænge hen i en Række af Aar og fortære baade Renter og tilsidst maastee sig selv (Hør!). Jeg troer derfor ikke, at det Princip, som er fremstillet af den ærede Taler, er aldeles rigtigt; men jeg for min Deel holder mig i det foreliggende Tilfælde væsentlig til, hvad jeg kalder Betænknelighedssiden af Sagen, og derfor troer jeg, at vi ikke ret vel kunne forsvare at nægte Regjeringen, hvad den gjentagne Gange og nu atter saa indtrængende har forlangt.

Ordføreren: Jeg maa bemærke imod den sidste ærede Taler, at her ikke har været gjort den allermindste Paastand om, at Ministeriet foer frem med Letfindighed. Ikke et Ord har jeg hørt udtale her i den Retning. (Rød: Ja, men det er dog forudsat!) Nei, det

forudsatte vi tyertimod aldeles ikke; men vi forudsatte snarere, at Ministeriet vandrer den Vej, det gaaer, med Halstarrighed, med en altfor stor Stivfindethed istedetfor at behandle Sagen paa en Maade, hvorved den kunde blive udtømmende behandlet og komme til en maastee heldig Afgjørelse. Ministeriet vil kun gaae den ene Vej, som bestaaer i at sige: giv mig Pengene, jeg trænger til Pengene, jeg vil have Pengene.

Den ærede Minister har fuldkommen Ret, naar han siger, at den Plan, som er lagt i 1842, ikke har kunnet forudsætte alle de Begivenheder, som ere indtraadte. Jeg vil gaae meget videre; jeg siger, hvad jeg har sagt strax, da jeg saae denne Plan: denne Plan var, da den blev given, ude af Stand til at fuldbyrde det Hverv, den havde paataget sig at fuldbyrde. Man kan ikke lægge Planen for en Hær, bygget paa Fredstid; Planen maa derfor have været lagt for Krigstid, den maa have omfattet Krigstiden; men den har skjult det, der behøves i Krigstid, for at kunne udvide sin Pengefordring i Fredstid. Vi ere nu efterhaanden komne til den Erkjendelse, at Munderingsvæsenet, — blandt Andet efter det, som Krigsministeren nu nylig sagde om det forandrede Slid, om den forandrede Fornødenhed paa Grund af det forøgede Antal Recrutter, — ikke kan bestaae ved at følge de Regler, som i Planen ere lagte derfor. Vi ere ogsaa komne til den Anerkjendelse, at med et System, selv udvidet efter det, som bestod i 1848, eller mellem 1842 eller 1848, ville vi ikke kunne sikke en tilstrækkelig for Krigslivet brugelig Beskædning for en Armee, som hurtigt skal bringes paa Benene, af en nogenlunde Størrelse, især naar der kræves en betydelig Styrke paa et enkelt Punct i en enkelt Landsdeel. Alene disse Erkjendelser maae bringe os til at tage det hele Munderingsvæsen og de dermed forbundne Gjenstande under nøiere Overveelse, og det er kun det, vi begjære at komme til ligeoverfor Tillægsbevillingen.